

Kvinder, som har løst disse Baand og føler sig fremmede overfor den danske Folkekirke, men jeg ved ogsaa, at der kan komme Tider og Forhold, hvor Folk, der har bildt sig ind, at de var fremmede overfor den danske Folkekirke, pludselig opdager, at de har et Slægtskab til den, som de sætter Pris paa.

Jeg skal ikke komme ind paa Udvalgets Sammensætning, for naar det er mit Hovedønske, at Udvalget ikke skal træde i Virksomhed, idet jeg mener, at dette kan vente, indtil det er mere øjensynligt, at der er Brug for det, har det jo mindre at sige, hvad jeg mener om dets Sammensætning. Derimod kan jeg ikke tilbageholde en Bemærkning om en Bestemmelse i § 4, som undrer mig noget. Den gaar nemlig ud paa, at Halvdelen af Udgifterne ved dette kirkepolitiske Udvalg skal skaffes til Veje ved Ligning paa Menigheden og saaledes, at 1/3 udredes af København og Frederiksberg og Resten af det øvrige Land, medens Staten skal afholde den anden Halvdel af Udgifterne. Da jeg ikke tror, at Menighedsraadene i nogen Maade har haft Bud efter dette kirkepolitiske Udvalg, synes jeg ærligt talt heller ikke, at de skulde bøde for det ved at betale Halvdelen af Udgifterne. Jeg kan nok se, at man kan sige, at det er bl. a. ogsaa Meningen, at de skal have Gavn og Glæde af dette Udvalgs Virksomhed, men jeg synes, det bør overvejes, om det er nødvendigt at ligne dette Beløb paa Menighedernes. Saa vidt jeg har set, er der Forslag paa Trapperne, som stiller nye Krav til Ligningen, og der er jo Grænser for, hvad den kan bære.

Der er et Omraade, hvor dette Udvalg maaske kunde gøre en Smule Gavn. Jeg tænker paa, om det kunde klarlægge Ejendomsforholdet mellem Stat og Kirke og Retten til de Midler, hvorom der strides. Jeg har imidlertid ikke Tro til, at vi faar andet ud af det end nogle Betænkninger om, hvorledes man fra forskellige Sider ser paa Sagerne, og at der ikke vil fremkomme nogen endelig Afgørelse. Jeg skal derfor slutte med at spørge den højtærede Kirkeminister, om han ikke var til at formaa til at vente lidt med dette Forslag, indtil der øjensynligt er mere Brug for et saadant Udvalg.

J. Oskar Andersen: Lige siden der blev Tale om Nedsættelse af dette Udvalg og Forslag derom kom frem, har man rundt om, baade i kirkelige og i andre Kredse, spurgt, hvorfor det skal nedsættes, og dette kom jo ogsaa stærkt frem i den Udtalelse, vi nu hørte af Venstres ærede Ordfører Hr.

N. Johan Laursen. Navnlig blev der peget paa, at J. C. Christensens Kirkelove ikke er saa gamle, og at vi bør prøve dem noget længere. Jeg maa straks sige til den ærede Ordfører for Venstre, at de Tanker, han gjorde sig til Talsmand for, var stærkt prægede af det, som jeg har Indtryk af er hans personlige Standpunkt overfor kirkelige Spørgsmaal, nemlig at man skal holde sig til det, som Dagen og Vejen byder. Det forekommer mig, at det Synspunkt, som blev anlagt paa Overvejelserne af, hvad det var, som skulde henlægges til dette Udvalg, i høj Grad var Indtryk for dette: lad os endelig ikke beskæftige os med andet end det, som er presserende nødvendigt i Øjeblikket. Men det ærede Medlem var ikke ganske heldig i Motiveringen af dette ved Henvisningen til de J. C. Christensenske Kirkelove. Han gentog, hvad andre har sagt privat, at J. C. Christensens Kirkelove skal nu først prøves, de har ført os det Skridt frem, som er ønsket, og derved maa Sagen foreløbig have sit Forblivende. Jeg vil gøre opmærksom paa, at J. C. Christensens Kirkelove hviler, hvad jeg har udtalt under Behandlingen af det nys behandlede Lovforslag, paa det Arbejde, der udførtes af det kirkelige Udvalg af 1920, og dette havde et meget begrænset Mandat. Jeg har her Beretningen om det kirkelige Udvalgs Anliggender, og der staar til at begynde med optrykt en Skrivelse fra J. C. Christensen som Kirkeminister til dette Udvalg om, hvad det havde at behandle. Der bliver henvist til den Lov, ifølge hvilken dette kirkelige Udvalg sammentraadte. Denne Lov udtalte, at det, der forestaar, er en Genforening af den sønderjydske Kirke med den danske Kirke. Derfor var det ganske begrænsede Lovomraader, dette kirkelige Udvalg havde at behandle. Det maatte gerne tage andre Opgaver op, men vel at mærke det skulde være færdigt inden en stærkt begrænset Tids Forløb. Følgen var blandt andet, at dets daværende Formand straks afviste enhver Tale om at komme ind paa netop de Spørgsmaal, her er Tale om, at man ønsker drøftet.

Overfor den Motivering for Fremsættelsen af dette Lovforslag, som den højtærede Kirkeminister gav i sin Fremsættelsestale, idet han sagde, at det var motiveret ved de Konflikter, der kunde komme som Følge af de J. C. Christensenske Love, vil jeg sige, at det forekommer mig misvisende, for de Ting, som det foreslaas, at dette Udvalg skal beskæftige sig med, er en helt anden Klasse Forhold end dem, som behandles af de J. C. Christensenske Kirkelove; og det Tilfælde, som den ærede sidste